

V dokih vonjajo po katranu
in po deskàh, na katerih se smola suši.
V lukah se zibljejo osamele
in oble. In se zgube neopazne,
kadarkoli jih tuja volja premakne.
S palubami golimi, ki so zgubile svežino,
in same, odhajajo proti daljnim svetilnikom,
počasi drseč med skalnatimi grebeni.

Težke od školjk in od morskih trav
se zvijajo na valovih
z načetimi trupi. In gnijejo po zapuščenih zalivih,
radostne od edinega jambora, ki se maje,
pripete z nevidno verigo
k razburkani skali, od črvov načete
in prazne. Dokler ne pokrije jih plima.

BREZMEJNE MEJE

Jure Kaštelan

Na križišču kjer se misel s srcem srečuje je nehala jokati žalovavka
v žile kjer kroži kri pritekale so vode rek
v kolobarje oči se je bujno življenje rastlin in zvezd naselilo
sonce podnevi in sonce ponoči kroži po zemljevidu dlani
po dlani razpraskani od ostric
po dlani ožarjeni z neponarejeno svetlobo
po dlani zêmlje in kâmenja
po dlani zaznamovani s človeško usodo

nestvarne so sanje vendâr se rodijo v telesu
v grčavem spletu gibov in zvokov
meje so stvarne vendâr je nestvarna ljubezen
v ledenem imenu minljivosti
v kolovratu kač ki iščejo mirno pot do pojišča
v izpahnjemem stoku volčice
na čelu kjer plahutajo nestvarne golobice
za čelnico kjer se misel spreminja v obliko ladje
kjer se večnost spreminja v neminljivo minljivost
v edino zavetje ljudi

te meje so narejene zaradi otroških sanj
da bi drvar zvečer mirno odložil sekiro
da bi rudar ko se vrača pogledal sonce in zvezdni voz
da bi orač bil menjave letnih časov vesel
da bi mornar imel pipo a pilot pristanišče
da bi žejni vodé in lačni kruha imel
da neenaki postal bi enak pred zakónom pravice

da bi beton in jeklo dobila obliko srca
da bi rušeča misel našla ravnotežje na razmajanih tehtnicah
da bi nepísmeni znal na pesku zapisati svoje ime
da bi naslikal obzorja po meri svojih želja
da bi zginile meje ki ločijo skupno pogačo sveta

s sončnimi nitkami okrašen in s srebrnino ščipa
iz rešetak za katerimi čakaš na smrt
iz drobcev razdejanja
iz alkimije preračunanih obratov
iz sanj ki se rušijo v prah

rojeva se cvet perunike

na drgetih nevidnih prstov izproženih v neskončnost.

ZARADI OGNJA ŽIVI

Vesna Parun

Na robu mesta v črnem popku kanala
modri cvet plavic zaviti v ponjavo
šotišča
nedorasli dimi jecljajo otroške naloge
najbolj sive strehe mrmrajo: stoletja minevajo
bedele smo torej in se odpovedovale zaman
tako je nastala (iz njihovega preprostega sovraštva)
tovarna mila zavita
v štirinajst kartotek vetra
tam kjer je predmestje sezulo škornje in se sklonilo
da bi sadilo peteršilj
po nežnih gredicah

punčke iz cvetače v izložbah stare
ulice z delavskimi torbami pod pazduho
(večno na neki neugledni
golobji staji ki jo lahko
imenujemo če hočemo letni čas)
se smejejo kot neprespana mati
ki vsako noč šteje šive obzorja
iz bokov ji rastejo vrtovi raztezajo se v neskončnost
nizka jezera čvrste kocke naselja

zasut s svetilkami zrušenih odrov
z volno dimnikov okrašen premogovnik
sredi peneče se gladine
kot zvita kobra